

Arrest

nr. 218 963 van 27 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 / 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart in haar verzoekschrift in België te verblijven sedert 2002.

1.2. Op 24 december 2009 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving. Verzoeksters vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid tegen dit bevel werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 36 929 van 12 januari 2010.

1.3. Op 28 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 31 december 2009 niet in overweging genomen. Verzoeksters beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad met nummer 40 371 van 18 maart 2010.

1.4. Op 12 januari 2010 werd een vordering tot heropsluiting uitgevaardigd, waartegen verzoekster op 8 februari 2010 bij de Raad een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indiende, die op 8 februari 2010 bij arrest met nummer 38 360 werd verworpen. Verzoekster werd op 8 februari 2010 gerepatriëerd.

1.5. Op 26 november 2015 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd op 25 mei 2016 geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters beroep tegen die beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad met nummer 185 520 van 18 april 2017.

1.6. Verzoekster diende op 12 januari 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, in functie van haar vader.

1.7. Op 9 juli 2018 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.01.2018 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 29.01.1972

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, de genaamde A. M. (RR ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

- Attest OCMW Sociaal Huis Mechelen dd. 06.04.2018 dat betrokkene tot op de datum van de opmaak van het attest geen financiële steun aanvroeg bij het OCMW Mechelen. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- Geldstortingen via RIA waaruit blijkt dat de referentiepersoon in België geldsommen overmaakte aan betrokkene in België dd. 14.06.2016, 08.07.2016, 02.08.2016, 06.09.2016 03.10.2016 08.11.2016 en 08.12.2016. Deze situatie betreft evenwel louter de situatie in België. Er blijkt niet dat aldus het bewijs werd geleverd dat betrokkene in het herkomstland, voorafgaand aan haar komst naar België, was aangewezen op de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien of van de referentiepersoon afhankelijk was. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt. Er werden geen documenten voorgelegd van waaruit zou blijken dat betrokkene reeds financiële en/of materiële steun ontving van de referentiepersoon in het land van herkomst.
- Attestation de non-imposition a la taxe d'habitation"Nc6916/2018 opgemaakt op 20.03.2018 te Tetouan waarin de lokale Marokkaanse overheden attesteren dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de belasting van woongelegenheden en gemeentelijke dienstverlening in Marokko: er dient opgemerkt te worden dat het voor zich spreekt dat betrokkene in dit jaar niet onderworpen was aan belastingen in Marokko gelet op haar verblijf in België en anderzijds dat dit attest kennelijk is gebaseerd op de verklaringen van betrokkene en aldus het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Bijgevolg vormt dit attest geen afdoend bewijs van onvermogen van betrokkene. Te meer daar betrokkene niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financiële en/of materiële ondersteuning behoeft van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. Er blijkt niet dat er sprake is van een reële afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst tot op heden.
- Bewijs van bestendige opdracht wat betreft de huur voor huisvesting, komende van de referentiepersoon; Bewijs van overschrijvingen van Belgische rekening van de referentiepersoon naar een Belgische rekening van betrokkene wat betreft het betalen van oa Axa, Electrabel. Betrokkene dient wat betreft het ten laste zijn in de eerste plaats aan te tonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De omstandigheid dat de referentiepersoon haar in België ten laste zou nemen doet hieraan geen afbreuk.
- Loonfiches van BVBA B. als bakkershulp voor de maanden december 2017 / maart 2018 op naam van de referentiepersoon.
- Huurovereenkomst voor gezinswoning, opgemaakt te Mechelen op 28.07.2014.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 26.11.2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"B.I. Eerste middel:

Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing — in casu de bestreden beslissing d.d. 09.07.2018 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrestn0 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrestn0 154.954 van

14februari 2006; R.v.St. arrestn0 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrestn0 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

6. Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en het onvermogen van verzoekster Verwerende partij stelt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn en dat zij reeds van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Zij stelt dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon wat helemaal niet strookt met de documenten die werden voorgelegd.

Er wordt met geen woord gerept over het vermogen van de referentiepersoon. De vader van verzoekster beschikt over voldoende middelen om voor zijn dochter te zorgen.

Dit wordt niet ontkent door verweerster.

Tot op heden is er geen enkel probleem geweest met de inkomstsituatie van de referentiepersoon.

Het enige probleem zou zijn dat verzoekster niet volledig afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon.

Wat dient verzoekster nog bij te brengen ?

Zij is weldegelijk afhankelijk van haar vader. Zij heeft hiertoe alle nodige documenten voorgelegd.

Blijkbaar zou het probleem zich situeren bij het gegeven dat zij niet zou aantonen dat verzoekster reeds toen zij in Marokko was afhankelijk was van haar vader.

Zij brengt nochtans geldstortingen bij en een attest van Marokko waaruit blijkt dat zij tijdens haar verblijf in Marokko niet onderworpen was aan de belasting van woongelegenheid en gemeentelijke dienstverlening.

Het is voor verzoekster niet te begrijpen hoe op 09.07.2018 verwerende partij een negatieve beslissing kon nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoekster, of beter gezegd rekening houden met het gebrek aan gegevens in het concrete dossier van verzoekster die te wijten is aan verwerende partij.

Men had minstens kunnen vragen dat er bijkomende bewijzen voorgelegd dienden te worden.

Ook diende verwerende partij na te gaan welke kosten verzoekster heeft om dan te oordelen of zij al dan niet afhankelijk is van de referentiepersoon.

Men kan niet zomaar concluderen dat verzoekster onafhankelijk is van de Belgische referentiepersoon en dat dit tevens niet zo zou geweest zijn tijdens haar verblijf in Marokko.

Indien bepaalde documenten niet volledig zijn of gebrekkig zijn opgesteld, diende zij minstens verzoekster op te roepen / aan te manen deze te vervolledigen of andere documenten voor te leggen.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

7. Aangaande het ten laste zijn van de referentiepersoon

Verzoekster woont sedert 2002 met haar vader in België en heeft zij nooit gewerkt.

Een persoon die meer dan 6 maanden zonder te werken heeft samengewoond met zijn onderhouder moet als ten laste worden beschouwd.

Omdat verzoekster langer dan 6 maanden inwoont bij haar vader aanvaardt de rechtspraak dat er dan een VERMOEDEN van tenlasteneming geldt.

Het "ten laste" zijn is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.

Dat bevestigde het Europese Hof van Justitie (HvJ, C-215/03. Oulane en C-1/05. Jia). De DVZ past echter steeds zijn eigen interne criteria toe, vaak zonder rekening te houden met andere mogelijke bewijsmiddelen. Dat is strijdig met de rechtspraak van het Hof.

De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn de volgende:

- Bewijs dat het familielid gedurende minstens 6 maanden voor de aanvraag gezinshereniging (financieel) ondersteund werd: meestal wordt dit bewezen met bankuittreksels waaruit blijkt dat er geld gestort werd naar het familielid in het herkomstland

- De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin bijstand verleend moet worden. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat minstens 6 maanden financiële steun moet bewezen worden is strijdig met de richtlijnen van de Commissie.

- inkomen van de te vervoegen persoon.

Indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België beschouwt de DVZ hem als ten laste van de te vervoegen persoon, wanneer:

- beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of

- de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.

De verschillende criteria die de DVZ in de praktijk hanteert (zie hierboven) zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip "ten laste". Deze criteria zijn mogelijk te streng en kunnen steeds getoetst worden aan de wetgeving door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verwerende partij beweert dat verzoekster onafhankelijk is en geen steun genoot van de referentiepersoon toen zij in Marokko woonde. Deze bewering wordt nergens in de bestreden beslissing geconcretiseerd. Men tracht gewoonweg de schijn te wekken dat verzoekster niet onderhouden wordt door de referentiepersoon zonder daar maar ook enig concreet element van voor te leggen. Verzoekster werd steeds door de referentiepersoon onderhouden.

Wat het bewijs van onvermogen betreft brengt verzoekster zeer recente documenten, zijnde het bewijs dat zij niet onderworpen is aan belastingen in Marokko noch gemeentelijke dienstverlening.

9. Aangaande de schending van artikel 8 EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8,2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden.

Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoekster vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar vader en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven. R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; T. Vreemd. 1998, 329;

10. De bestreden beslissing dd. 09.07.2018 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).”

2.2.1. Na een rechtstheoretische duiding van de aangehaalde rechtsregels en rechtsbeginselen, voert verzoekster *in concreto* aan dat haar vader, referentiepersoon in de aanvraag, over voldoende middelen beschikt. Zij voert aan dat zij aan de hand van geldstortingen en een attest uit Marokko heeft aangetoond dat zij in Marokko afhankelijk was van haar vader. Desgevallend moest de verwerende partij bijkomende bewijsstukken opvragen. Verzoekster verwijst naar de arresten van het Hof van Justitie gewezen in de zaken C-215/03 *Oulane*, en C-1/05, *Jia*. Verzoekster betoogt verder dat de verwerende partij ten onrechte eigen criteria toepast bij de beoordeling van het ten laste zijn.

De bestreden beslissing is *in casu* determinerend gesteund op de vaststelling dat verzoekster niet aantoot dat zij voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, haar vader.

De stavingsstukken die verzoekster voorlegde, werden daarbij beoordeeld als volgt:

“- Attest OCMW Sociaal Huis Mechelendd. 06.04.2018 dat betrokkene tot op de datum van de opmaak van het attest geen financiële steun aanvroeg bij het OCMW Mechelen. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- Geldstortingen via RIA waaruit blijkt dat de referentiepersoon in België geldsommen overmaakte aan betrokkene in België dd. 14.06.2016, 08.07.2016, 02.08.2016, 06.09.2016 03.10.2016 08.11.2016 en 08.12.2016. Deze situatie betreft evenwel louter de situatie in België. Er blijkt niet dat aldus het bewijs werd geleverd dat betrokkene in het herkomstland, voorafgaand aan haar komst naar België, was aangewezen op de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien of van de referentiepersoon afhankelijk was. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt. Er werden geen documenten voorgelegd van waaruit zou blijken dat betrokkene reeds financiële en/of materiële steun ontving van de referentiepersoon in het land van herkomst.

- Attestation de non-imposition a la taxe d'habitation"Nc6916/2018 opgemaakt op 20.03.2018 te Tetouan waarin de lokale Marokkaanse overheden attesteren dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de belasting van woongelegenheden en gemeentelijke dienstverlening in Marokko: er dient opgemerkt te worden dat het voor zich spreekt dat betrokkene in dit jaar niet onderworpen was aan belastingen in Marokko gelet op haar verblijf in België en anderzijds dat dit attest kennelijk is gebaseerd op de verklaringen van betrokkene en aldus het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Bijgevolg vormt dit attest geen afdoend bewijs van onvermogen van betrokkene. Te meer daar betrokkene niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financiële en/of materiële ondersteuning behoefde van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. Er blijkt niet dat er sprake is van een reële afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst tot op heden.

- *Bewijs van bestendige opdracht wat betreft de huur voor huisvesting, komende van de referentiepersoon; Bewijs van overschrijvingen van Belgische rekening van de referentiepersoon naar een Belgische rekening van betrokkene wat betreft het betalen van oa Axa, Electrabel. Betrokkene dient wat betreft het ten laste zijn in de eerste plaats aan te tonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De omstandigheid dat de referentiepersoon haar in België ten laste zou nemen doet hieraan geen afbreuk.*
- *Loonfiches van BVBA B. als bakkershulp voor de maanden december 2017 / maart 2018 op naam van de referentiepersoon.*
- *Huurovereenkomst voor gezinswoning, opgemaakt te Mechelen op 28.07.2014.”*

De beoordeling van deze stukken wordt door verzoekster *in concreto* niet betwist.

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet kunnen meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014):

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid en in België, gelet op het illegaal verblijf, geen inkomsten uit een tewerkstelling kan verwerven, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet.”

Verzoekster betwist niet dat zij geen documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij vanuit het herkomstland ten laste was van haar vader. Waar zij stelt dat er geen rekening gehouden werd met het vermogen van haar vader en met het feit dat zij reeds gedurende lange tijd bij hem inwoont en niet werkt, waardoor zij ten laste moet worden beschouwt, mist haar kritiek iedere relevantie. Zij betwist immers het determinerend motief niet, namelijk dat niet werd aangetoond dat zij vanuit het herkomstland reeds ten laste was van haar vader. Ook gaat zij eraan voorbij dat wel degelijk gemotiveerd werd omtrent het feit dat zij thans samen met haar vader is gedomicilieerd, doch dat dit geen afbreuk doet aan de vereiste van het ten laste zijn in het verleden, zoals *supra* uiteengezet. Tevens gaat zij eraan voorbij dat rekening werd gehouden met de Marokkaanse documenten, doch werd opgemerkt dat die betrekking hadden op de periode waarin zij reeds in België verbleef, waardoor het vanzelfsprekend is dat zij dat jaar niet onderworpen was aan de belastingen in Marokko. Zij gaat hier evenmin op in.

Waar verzoekster aanvoert dat zij moest worden uitgenodigd om bijkomende stukken neer te leggen, merkt de Raad op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer geldt ten aanzien van de rechtzoekende. Verzoekster diende de nodige documenten aan te brengen opdat de verwerende partij kon beoordelen of zij aan de wettelijke voorwaarden voldeed (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag zo volledig mogelijk te staven.

2.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en van de formele motiveringsplicht, wees de Raad van State er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de

wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals *in casu*, indien de meerderjarige afstammeling aantoonbaar ten laste te zijn van zijn Belgische ouder.

Het bijkomend opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, zou in dat geval gelijk staan aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de bespreking van de door verzoekster aangevoerde middelen blijkt niet dat *in casu* de verwerende partij ten onrechte besloten heeft dat verzoekster niet aan de toelatingsvoorwaarden voor verblijf voldoet.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

2.2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT